

Středověká zahrada

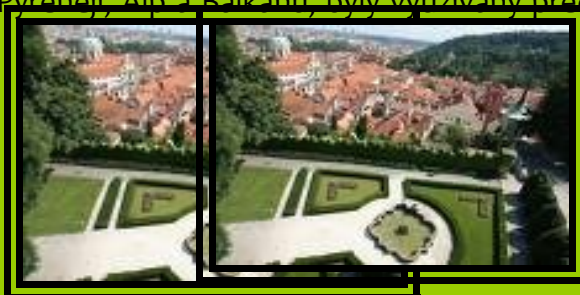
Středověká zahrada, je zahrada, lidmi upravený pozemek s uměle vysázenou vegetací, ve stylu typickém pro Evropu v období přibližně od 5.století do začátku renesance ve 14.století. Zahrada v tomto období a takto upravená byla určena k výukovým účelům, k reprezentaci, pěstování potravin, léčivých rostlin a volno časovým aktivitám, nebo byli takto rozdělena na jednotlivé části, které byly takto zaměřeny.

Středověké zahrady jsou geometrické zahrady, vyznačují se pravidelností, nebo i symetrií. Středověká zahrada, nebo takto koncipovaný park, je stejně jako egyptská, římská a perská zahrada zjevně a zřetelně ohraničena budovami a zdmi. Na zdech někdy mohou být namalovány zjednodušené motivy anebo krajiny. Architektonická

úprava středověké zahrady se postupně vyvíjela v další zahradní architektonické styly a svými prvky a mystickými podobenstvími, symbolismem v použití druhů rostlin a dekorativních prvků jimi prorůstala.

Lidé se dozvěděli, že kláštery udržovaly zahrady napojené na zavlažovací systémy zásobované prameny nebo dešťové vody. Tyto zahrady zahrnovaly vinice, zeleninu a ovocné stromy jako obživu mnichů a poutníků. Role zahradník a je často pro mnichy symbolem pokory (rituál sebeponižování nebo odpírání si tzv. sebezápor). Klášterní zahradnické postupy stanovené v této době se stále používají v křesťanských kláštorech v celém Řecku a Středním východě. Mezi evropskými národy sužovanými chorobami, vyčerpávanými loupeživými výpravami a válkami nebylo mnoho místa pro pěstování květin a okrasných dřevin. Obyvatelé se tísnili ve špinavých městech a sami sešněrovali své touhy a přání pod vlivem masově šířené ideologie. Středověké zahrady na sever od Pyrenejí, Alp a Balkánu, byly využívány především hospodářsky, což bylo mimo jiné dáno i

středověkým náboženským purismem, který považoval za hříšné vše, co bylo pouze

pro potěšení. Bohatost zahrady a její uspořádání bylo odlišné podle polohy. Přepychové zahrady v islámském světě se lišily od středověkých zahrad v Evropě. Evropské zahrady v těchto bezpochyby temných dobách byly v tehdejší podobě na nejvyšší úrovni jako klášterní zahrady. Na venkově i ve městě byla pěstována více zelenina a ovoce, případně léčivé byliny, než květiny, nebo okrasné dřeviny.